

MOJE-TVOJE MNENJE (spis)

Vse se je začelo, ko je učiteljica stopila v razred in naznanila, da varuh človekovih pravic razpisuje literarni natečaj na temo upoštevanja otrokovega mnenja.

Sprva se nisem hotela prijaviti, saj mi je ta tema tuja in precej težka. Zvečer sem se ulegla v posteljo, a nisem mogla spati. Začela sem premišljevati o tem natečaju. Po dolgem premisleku sem sama pri sebi prišla do zaključka, da sem lahko srečna, da imam sploh možnost razmišljati o tem, pa čeprav le na papirju. Nisem si mogla predstavljati, kako se počutijo tisti, ki jih drugi ne želijo poslušati, kaj šele upoštevati njihova mnenja in sprejemati njihove predloge. Že samo v našem razredu veljajo učenci z nižjimi ocenami za manj vredne. Kar koli želijo povedati, jih drugi zavrnejo, četudi je bil njihov predlog dober. To me zelo moti! Ne morem razumeti, zakaj se tisti »večvredni«, ne postavijo v kožo tistega, ki so ga pravkar zavrnil. Zagotovo bi se počutili osamljene in ničvredne. A to se ne bo zgodilo, saj nočejo izgubiti svojega ponosa.

V današnjem svetu delamo prevelike razlike med ljudmi; delali so jih v preteklosti in jih bodo tudi v prihodnosti. Nekaterim, tudi odraslim, se na da razložiti, da tako obnašanje boli.

Če se vrnem nazaj v šolo ugotovim, da imajo učitelji tudi določene predsodke, koga bodo upoštevali. Te stvari se kažejo v majhnih, za učitelje skoraj nepomembnih rečeh, kot so na primer organizacija pri skupinskih delih ali pripravljanju plakata. Nekateri se pri takih rečeh skoraj bojijo sodelovati, ker že poznajo reakcijo vrstnikov. Tako ravnanje bi morali preprečiti že v nižjih razredih in jih s tem pripraviti do večje samozavesti in utemeljitve svojega mnenja.

Sedaj, ko pišem o tej problematiki, ugotavljam, da se je tudi pri tem natečaju dogajalo enako. V našem letniku so pisali spis samo učenci tretjega nivoja, pa čeprav bi o tej temi lahko največ povedali tisti, ki jih drugi res ne upoštevajo. Tako zopet niso mogli izraziti svojega mnenja in nenazadnje tudi svojih čustev. Torej mi, ki nas upoštevajo, lahko o realnih občutkih samo razmišljamo, dejansko pa jih ne poznamo.

Moje mnenje ali mnenje kateregakoli drugega otroka na svetu se na poseben način kaže tudi v družini. Jaz sem zopet lahko srečna, ker me starši upoštevajo in spoštujejo. Svoje mnenje lahko podam pri majhni rečeh, kot je, kaj bo jutri za kosilo ali kaj bom zjutraj oblekla in seveda pri tudi pri velikih rečeh, kot kakšna bo moja nova soba, kakšne barve bo nov avto, h katerim dejavnostim bom hodila in kdo bodo moji prijatelji.

Vendar tako obnašanje ni del vsakega človeka. Nikoli ne veš, kaj se godi tvojemu sošolcu ali celo tvojemu prijatelju za zaklenjenimi vrati njegove družine.

Ime, priimek: Elena Gobbo

Datum rojstva: 18. 7. 1992

Naslov: šola – Oljčna pot 24, 6330 Piran

dom – Rozmanova 15, 6330 Piran

Starost: 13 let

Izjava: S to izjavo dovoljujem, da je moj spis uporabljen v vsem, kar se navezuje na natečaj Moje-tvoje mnenje.

Elena Gobbo